Dia 1

Per EloiA el dg., 19/12/2010 - 09:00

Gossos
-
Dia 1

Lletra original

Avui, avui és dia 1,
on comencen les coses, on comença el teu futur.
Avui, avui ja hem despertat,
hem fet una passa cap al lloc on hem somiat.

Tot està bé, no has de patir per mi,
és la meva aposta, algú en dirà destí.
Ens retrobarem, ara hem de fer camí
i tu, tu ja ets part de mi.

Plou, escric en un paper
totes les coses que ja no vull ser.
Sóc, sóc a mig camí,
demà segueixo l'etapa, he de pujar fins al cim.

Tot està bé, no has de patir per mi,
és la meva vida que amb tu estic compartint.
Com un falcó volant a l'infinit,
a les estrelles, és ara o mai.

És ara o mai.
És ara o mai.
És ara o mai.
És ara o mai.

Quiet, un punt dins de l'espai
on tot és silenci, on tot està calmat.
Obro els ulls, començo un nou dia,
reescriurem la història, serem possibilitats.

Lletra traduïda

Nadal, dia 1 de la nostra era

A voltes tots tenim ganes de fer “tabula rasa” amb allò que no ens agrada de nosaltres mateixos o del món i que ens impedeix seguir allò que per nosaltres és vital, ja l'anomenem destí o vocació. Les grans revolucions han volgut comptar el temps a partir del seu propi “dia 1”. Com a model d’això tenim el cas de la Revolució Francesa, on van capgirar el temps per crear el seu propi calendari. En clau cristiana, nosaltres també tenim el nostre “dia 1”, un dia que ha marcat la Història i l’ha marcat amb còmput de la nostra era, el naixement de Jesús, el Crist. Tot i aquesta grandiloqüència, el fet va ser ben senzill: Déu es va fer pobre, va néixer a les afores d’un poblet petit, d’un petit país, en un dels marges d’un gran imperi. El “dia 1” que va marcar la història va passar desapercebut, de puntetes... Com és aquest dia 1 de la teva vida? On neix per a tu Jesús avui? Ara o mai... estàs disposat a cercar-lo en la nit com els pastors que viuen al ras? Estàs disposat a reescriure amb Ell la teva història?

Crec en un amor esbojarrat ("Amor al vent". Eloi Aran)

Amb un grup de nens de l’Esplai anirem a pujar el pessebre a la muntanya del Matagalls o, com diu algun, “¿Cuándo subimos el Maragalls?”, en referència a qui fou l’alcalde de la ciutat de Barcelona i President de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall. Aquesta activitat és quelcom típic entre els centres d’esplai per aquestes dates d’advent. Per a motivar l’activitat hem preparat una dinàmica a l’Ermita de l’Arola, vora Viladrau, a on farem el pessebre amb elements de la natura, una vetllada Nadalenca i, entre d’altres activitats, hem decidit plasmar la bogeria del nostre Déu en el següent conte (inspirat en la “contemplació de l’encarnació” que Sant Ignasi proposa en els Exercicis Espirituals nº 101-109):

“Déu, assegut a la butaca del seu despatx celestial, mira amb tristesa els darrers esdeveniments del món.

Un país molt gran i poderós ha decidit envair un país llunyà enganyant a la gent del món amb mentides. La gent s’ha manifestat a moltes ciutats a favor de la pau i el diàleg però tan sols ha servit per endarrerir una decisió ja presa anteriorment. Cada dia veiem i escoltem notícies de morts i atemptats en aquell pobre país.

A casa nostra hi ha molta violència a les aules i al carrer. La gent no s’estima i cadascú va a la seva trepitjant als altres per guanyar més diners, fama o poder. A més a més, la gent fa moltes rucades per aparentar coses que no són.

Mentrestant, gran part de la gent del planeta treballa en condicions d’esclavatge o ha de fugir a d’altres països per culpa de la fam, la manca de futur i les guerres. Quan arriben als altres països no són ben rebuts i alguns moren pel camí, abandonats al desert o ofegats en el mar.

La natura tampoc pot aguantar tanta activitat, contaminació i fums. El clima està canviant i moltes espècies d’animals i plantes es troben en perill d’extinció per culpa de l’ambició humana. Els pols s’estan desfent, hi ha un forat al cel que fa que el sol ens faci mal i els deserts es fan més grans.

Déu, veient aquest panorama, decideix fer alguna cosa per posar-hi remei. Cal intentar salvar el món!. Però vol fer-ho bé, professionalment, per això convoca una gran consulta de gent important en la sala de juntes del cel: el President d’un Gran País, també el President de casa nostra, un gran director de cinema, un Gran Dirigent Espiritual d’una religió important i alguns més.

El president del Gran País proposa enviar més soldats a aquell país ocupat i atrapar a tots els delinqüents i terroristes que s’hi amaguen. Aleshores hi haurà definitivament pau i els altres problemes podran trobar solució.

El President de casa nostra hi està totalment d’acord. Afegeix que aniria molt bé que Déu llancés un gran llampec i aniquilés als seus rivals polítics per dur el país com a ell li agrada.

El director de cinema demana a Déu un bon pressupost per a contractar un equip de guionistes per a una gran pel·lícula que commourà el món de tal manera que tothom voldrà ser més solidari i bona gent.

El Gran Dirigent Espiritual d’una religió important li demana que s’ensenyi la seva religió arreu del món; que quan tothom cregui i sigui bon religiós, tot el món començarà a funcionar millor.

També hi ha per allà un economista que demana que tothom pugui comerciar amb llibertat, sense cap mena de trava. Es queixa que la gent no usa prou internet per a comprar i vendre. Ell creu que el mercat anivellarà les diferències i tothom es sentirà plenament feliç i realitzat podent comprar coses que desitja.

Després de totes les propostes, Déu es queda molt pensatiu. No s’acaba de decidir per cap d’aquestes opcions perquè cap d’elles no l’acaba de convèncer. Així que els acomiada amablement i els diu que ja els trucarà quan sàpiga què fer.

Aquesta mateixa nit Déu es retira a la seva habitació celestial molt preocupat perquè no ha trobat la solució escaient i el temps passa.

Ja de nit, com és costum en el cel, l’Àngel Gabriel es presenta a l’habitació de Déu portant-li el got de llet calenta i un parell de galetes. Li pregunta a Déu si li passa alguna cosa o si vol quelcom més i Déu li explica els seus mals de cap.

Aleshores, l'Àngel Gabriel li diu: "Conec a una noia que es diu Maria, d'una barriada de la perifèria d'una gran ciutat. És molt bona persona però ho està passant malament perquè sembla que vol tenir un fill i està a punt de casar-se amb en Pep, que no té ni un cèntim i el faran fora de casa seva perquè no pot pagar la hipoteca..."

A Déu tota aquesta història el fa empipar una mica perquè té coses més importants que resoldre i li diu a l'Àngel Gabriel: "Però, aviam Gabriel, que no ho veus que ja tinc prou problemes damunt la taula del meu despatx?, Per quins llamps i trons ara em demanes que m'ocupi d'aquests amics teus?, Que no ho veus que he de solucionar el problema de la injustícia global i la solidaritat estructural del mal del món?..."

L'Àngel Gabriel li contesta: "Senyor i Déu meu, perdoni però no m'ha entès prou bé; no li plantejo un problema, sinó que li estic oferint una solució."

("Amor al vent. Motxilla d'un educador en el lleure" Eloi Aran. Editorial Claret 2007)